

Graag uw reacties:

<http://www.facebook.com/Luc.Deflo.LifeandWorks>

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Copycat

Manteau

THRILLER

Voor Elly, Jonas, Kristof, Tess en Tris, de copycatjes

Dank aan

Patrick De Bruyn, Johan Herings, Hilde Martens en
Jan Vrints

© 2005 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk februari 2005
Tweede druk februari 2012

Omslagontwerp: Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 1861 4
D 2005/0034/134
NUR 330

Donderdagavond. Het regende en de IJzerenleen lag er verlaten bij. Toen de opgeschoten jongeman in de parka op de toppen van zijn tenen ging staan, werd hij gevat in het licht van een straatlantaarn dat weerkaatste in de vitrine van Standaard Boekhandel.

Toen hij zijn ogen sloot, ging zijn fantasie met hem aan de haal. Daar lag het. Heel levensecht. Daar, tussen de nieuwste Grisham en de hele Nicci French-collectie, midden in de etalage.

Zijn boek. Het was klaar; of toch bijna. Het manuscript zat veilig weggeborgen in de buik van zijn pc. Alleen nog uitdraaien.

‘Uitdraaien.’

Dimitri Verweire streek door zijn natte haar. Terwijl hij ‘kloterig printertje’ mompelde, keek hij verweesd voor zich uit, alsof die laatste gedachte hem weer met beide voeten op de grond had gezet.

Steven, die een tijdelijk baantje bij Belgacom had, zou die klus klaren. Zo gauw hij er de kans toe zag en uiteraard in het geniep. Verweire zuchtte. Hij wilde zijn vriend niet onder druk zetten maar het begon nu toch wel verdomd lang te duren. Hij zette de gedachte aan de kant en zijn gezicht klaarde op toen hij zichzelf het postkantoor zag inlopen, het manuscript onder de arm. En dan wachten.

Een maand of twee, zeiden ze. In het slechtste geval drie. Het tastbare bewijs, het rood met witte ontvangsbewijs, zou hij dan op zijn nachtkastje bewaren en koesteren. En ondertussen hopen op een gezonde dosis geluk.

Hij keek nog één keer naar de etalage. Zolang hij er zelf maar in bleef geloven. Dat was het belangrijkste.

Met de rug van zijn hand veegde hij een regendruppel van zijn neus en hij liep in de richting van de Mechelse Dijle. Hij versnelde zijn pas. Rechtsaf, de Nauwstraat in, naar de Vismarkt, en zo naar De Cirque, zijn stamkroeg, waar hij elke donderdagavond een glas ging drinken met vrienden. Een traditie, en die moest je in ere houden.

De ruiten waren beslagen en toen hij de deur opentrok, dampte de sfeer hem tegemoet. Kaarslicht, keuvelende mensen, de gebruikelijke gezelligheid. Toch trok hij verbaasd zijn wenkbrauwen op want zijn stamtafeltje, helemaal achteraan, bleek bezet. Er zaten twee dames gezellig te tafelen. Zijn vrienden waren er niet.

‘Hoi, Jens.’

‘Hey, Dimi. Pintje?’

‘Ja. De mannen niet gezien?’

‘Nope. Niet gezien. Of wel. Daarstraks. Effekes. Ze gingen naar Antwerpen, denk ik.’

De ober, die twee overvolle dienbladen torste, liep naar de toog. Verweire keek op zijn klok. Het was al over elfen. Hij liep naar een vrije tafel bij het raam, vanwaar hij de Vismarkt in het oog kon houden.

Het was pas toen hij met opgestoken vinger een tweede pilsje bestelde, dat hij Van den Abbeele zag. Half verscho- len achter de rug van een kerel in een slechtzittend pak waarvan het jasje te kort was.

Verweire, plots op zijn hoede, trok zijn hoofd tussen zijn schouders. Dit kon geen toeval zijn. Dit was gepland. Alles

wat die controlefreak deed, was gepland. Verweire begon te zweten en terwijl hij zijn angst probeerde om te buigen naar woede, keek hij naar de rug van de man naast Van den Abbeele. Bij elke armbeweging die de zwaargewicht maakte, leek zijn broek dieper weg te kruipen in zijn bilnaad. Zijn andere gesprekspartner, iemand met een mager pokdalig gezicht en kleine vurige ogen, schudde nee en veegde het schuim van zijn lippen. Van den Abbeele, de gelauwerde schrijver van literaire psychologische thrillers, in gesprek met zijn lezers. Tenminste, aldus noemde hij zelf zijn schrijfsels, want wat Verweire van hem had gelezen was allesbehalve 'literair'. Eerder goedkope horror, clichévertelseltjes die je zelfs aan de doorsnee pendelaar aan de kiosk van het station van Mechelen niet zou kunnen slijten. Maar Van den Abbeele was een demagoog, die in geuren en kleuren kon vertellen over zijn oeuvre. Aan iedereen die het horen wilde, zodat de mythe als het ware een eigen leven was gaan leiden.

'Bedrieger.'

Het woord smaakte bitter, net zoals het bodempje pils dat hij in één teug opdronk. Hij wenkte discreet de ober, van plan om zich stilletjes uit de voeten te maken, maar het was te laat. Peter Van den Abbeele kwam met uitgestoken hand op hem toe. Aan de andere hand bengelde zijn eeuwige lederen tas. Zijn gesprekspartners – eentje met zijn mond nog half open – keken hem verbaasd achterna. Verweire zag alleen de ritmisch zwaaiende tas, die meestal leeg was want het attriboot diende louter ter ondersteuning van zijn schrijversimago. De tas plofte op een stoel. Ze was zwaar.

'Hey. Dimi.'

'Dag Peter', klonk het lauwtjes en verre van uitnodigend. Van den Abbeele liet zich niet van de wijs brengen.

‘Alleen?’

‘Ja.’

‘Mag ik gaan zitten?’

Verweire knipperde met de ogen, verrast door de vraag. Eerst was er het beeld van Linda. Het sprong aan en uit. Daarna de lange nachten die ze samen hadden doorgebracht in het schrijfkamertje van Van den Abbeele. Al de leugens. Het eindeloze gezwets. Zijn grenzeloze arrogantie. Beelden, ze flitsten in sneltreinvaart door het hoofd van Verweire en weekten een zee van emoties los en hoewel hij de keel schraapte, toch klonken zijn woorden hees.

‘Ja. Maar ik moet wel weg...’

‘Komaan. Nog eentje, op ons.’ Van den Abbeeles hand ging omhoog. ‘For old time’s sake.’

‘Nee. Liever niet.’

‘Op Linda dan.’

Het hoge woord was gevallen en ondanks de dreigende toon klonk het op een perverse manier kameraadschappelijk. Van den Abbeele, hij wist het. Hij wist alles. Altijd.

Dimitri Verweire meed de blik van zijn opponent, stond op en liep naar de uitgang. Van den Abbeele twijfelde niet en ging hem achterna. Een mollige blondine prevelde een vloek en trapte met haar hak de deur dicht toen de wind in haar hals beet.

‘Dimi. Hey, Dimi!’

Verweire bleef staan, met gebalde vuisten. Hij stak een hand in zijn broekzak. Het was bijna middernacht. Het begon harder te regenen. Van den Abbeele kwam voor hem staan. Verweire stak zijn hand uit.

‘Hier.’

Na een korte aarzeling hield Van den Abbeele zijn hand onder Verweires vuist. De platte sleutel viel in zijn handpalm. Hij keek er naar.

‘Van Linda.’

Van den Abbeele keek nog een keer naar de sleutel. Daarna keek hij Verweire strak aan. Hij zei niets.

‘Ik heb hem niet meer nodig’, zei Verweire en hij liep weg. Van den Abbeele stak de huissleutel in zijn zak.

‘Dimitri?’

‘Wat?’

Van den Abbeele opende zijn tas en haalde er iets uit. Een bruine envelop. A4-formaat. Hij hield ze met gestrekte arm voor zich uit.

‘Ik heb ook iets voor jou.’

‘Wat is dat?’

‘Ik zal je niet langer lastigvallen.’ Van den Abbeele keek eerst naar de punten van zijn schoenen en zocht daarna Verweires ogen. ‘Maar ik vond dat je het moest weten. Daarna zetten we er een punt achter. Voorgoed.’

‘Wat is dat?’ de woorden klonken agressief. Van den Abbeele zweeg. Verweire nam de envelop en trok de klep open. Er zat een lijvige bundel in. Het leek een manuscript. Van den Abbeele bleef stoïcijns, om zijn lippen een zweem van iets dat het midden hield tussen sensatiegeilheid en medeleven.

Verweire trok het eerste vel uit het pak.

Er stond een titel op. En een naam.

Terwijl hij het las, deden neervallende regendruppels de inkt verkleuren. Toen hij achteromkeek, bewogen Van den Abbeeles lippen. Wat hij zei, hoorde Dimitri Verweire niet. Hij keek op zijn horloge, maar niet om te zien hoe laat het was. Gewoon om zich een pose te geven, want hij voelde zich licht worden in zijn hoofd, hol en leeg, alsof het leven langzaam uit hem wegvloeide. Het was vijf over twaalf toen hij, zonder zijn gesprekspartner nog een blik te gunnen, met afwezige ogen en een verbeterd trek om de mond naar

zijn auto liep, waar hij wankelde en zich vastklampte aan de deurstijl. De omslag in zijn handen woog een ton. Toen hij zijn evenwicht had gevonden, kroop hij in de auto en bleef wezenloos voor zich uit staren.

Met één hand grabbelde Steven Plehier naar een handdoek en met de andere naar de vensterbank, op zoek naar zijn bril want zonder was hij stekeblind. Hij mikte de pootjes achter zijn oren en begon uitgebreid zijn rug droog te wrijven. Daarna volgden zijn kuit, dijen en armen. Toen hij van het voetmatje stapte en zijn kamerjas van de haak nam, vloog de voordeur open. Plehier schrok en trok in een reflex de kamerjas over zijn naakte lijf. Toen hij zich omdraaide, haalde hij opgelucht adem. Het was Dimi maar, die als een slecht geoliede robot in zijn richting liep. Hij bleef staan, met gebalde vuisten en bloeddorlopen ogen, alsof hij had gehuild. Hij had een doorweekte envelop vast.

‘Dimi? Wat scheelt...’

‘Jij smeerlap. Vieze vuile....’

Het pak suisde langs zijn oor en vloog tegen de muur. Plehier trok zijn hoofd opzij en rook een verschaalde biergeur. De uithaal kwam plots en onaangekondigd. Plehier hief instinctief zijn linkerarm en kon zo de eerste vuistslag pareren. Bij de volgende had hij minder geluk. Die schampste langs zijn neus en verbrijzelde het glas van zijn bril. Steven Plehier schreeuwde. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en toen de slagen op hem inbeukten, viel hij en hij rolde zich op in foetushouding met zijn armen beschermend over zijn hoofd gevouwen.

Het licht in de woonkamer doofde. Geen vijf seconden later sprong dat in de gang aan. De man in de bruine Toyota hield de adem in. Hij trok zijn hoofd tussen zijn schouders,

probeerde zich zo klein mogelijk te maken en drukte haastig zijn sigaret uit, die bleef nasmeulen in de asbak. De voordeur ging open. Heel langzaam, alsof ze klemde. Een hoofd dat naar links en naar rechts keek. En nog een keer. De man in de Toyota bleef kijken. Gebiologeerd. Met koortsige ogen. Hij trok zijn knieën op en maakte zich zo nog kleiner.

Steven Plehier zoog zijn longen vol lucht, duwde de deur dicht en liep naar de overkant van de straat, waar hij nerveus aan het slot van een rode Fiat Uno begon te morrelen, die pal voor de Toyota stond geparkeerd. Hij startte de wagen en reed achteruit. Terwijl hij zich zonder zijn lichten aan te steken uit de nochtans ruime parkeerplaats manoeuvreerde, tikte zijn achterbumper de Toyota aan. De bestuurder reageerde niet. Hij stapte niet uit toen de Fiat wegreed, om die jonge kerel tot de orde te roepen. Integendeel. Hij durfde amper te ademen en bleef doodstil zitten, als een teek op een blad, met spiedende ogen en pulserende kaken, hongerig, geduldig wachtend op haar prooi.

Het bleek een juiste inschatting want iets verderop maakte Plehier een halve draai en hij parkeerde de auto op het voetpad aan de overkant van de straat. Voor de deur van zijn appartement. Hij stapte uit en toen hij de koffer opentrok, tekende zijn adem grillige dampwolkjes. Plehier boog voorover en steunde met een hand op de open laadbak. Daarna greep hij naar zijn buik, alsof hij kramp had, of zou gaan kotsen. Hij veegde met zijn zakdoek in zijn ogen en haastte zich naar binnen. Op de tast, leek wel. Alsof hij blind was. Uit zijn ooghoek sijpelde bloed.

Amper een minuut later kwam hij naar buiten gewankeld. Het laken in zijn armen zeilde van links naar rechts. Een van de punten sleepte over de grond. Het kostte de ten-

gere knaap de grootste moeite om het gewicht in balans te houden. De man in de Toyota durfde nu niet meer te kijken. Hij duwde zijn handen tegen zijn slapen en begon ze te masseren, met gesloten ogen. Hij probeerde na te denken. Zijn gedachten te ordenen. Pas toen de motor van de Fiat voor de tweede keer aansloeg, loerde hij over het dashboard. Hij wachtte geduldig tot de auto om de hoek verdwenen was, startte zijn wagen en schakelde nerveus van drie terug naar een. Zonder lichten zette hij de achtervolging in.

In de Kastanjedreef in Hofstade zag hij de rode Uno. In de graskant, de deur aan de bestuurderszijde open. De man schakelde in de achteruit en parkeerde zijn auto in de eerste zijstraat. Hij stapte uit, liep de hoek om en zocht de duisternis op.

Op een plek waar licht noch schaduw was, waar hij helemaal versmolt met de nacht, hield hij halt en hij luisterde aandachtig. Er was geen geluid. Hij keek naar rechts, waar de dreef overging in een dichte begroeiing. Het Rijksdomein van Hofstade, de ideale biotoop om een lijk te laten verdwijnen. 'Een lijk' Zijn fantasie sloeg op hol. Een touw eromheen, verzwaren met stenen, en dan dumpen, ergens in de vijvers. Niet zo moeilijk want op regelmatige afstand van elkaar waren houten steigers aangelegd om het de vissers naar hun zin te maken.

Vissers. Nee, in het water gooien was wellicht niet de beste manier. Ondanks de snijdende spanning glimlachte hij. Stel dat zo'n loze visser het lijk aan de haak zou slaan, met zijn werphengel. Dat zou de vangst van zijn leven zijn.

Begraven in het kunstmatig aangelegde strand dan maar? Ook dat was geen optie. Stel dat spelende kinderen het zouden opgraven. Of een hond, een loopse teef, die het

rottende vlees zou ruiken en het bloed en verwoed zou gaan krabben.

Bloed. Een bloedend lijk. Nee. Het laken was smetteloos wit. Behalve de punt, die zag grijs.

Onvoorstelbaar. Terwijl hij nee schudde, liep hij over het mulle zandpad naar het gat in de omheining. Een sluipweg, zo wist hij, waarlangs wandelaars het Rijksdomein binnendrongen zonder te betalen. Toen hij zich bukte, erop lettend zijn lichaam zonder kleerscheuren door de opening te wurmen, was er een geritsel. Zijn hart bonsde en hij zette snel een pas terug. Hij perste zijn rug tegen een boomstam. Met gestrekte armen. Zijn nagels schuurden langs de vochtige schors. Hij hield de adem in, want die kon zijn positie prijsgeven.

Snelle voetstappen in het gras. Ze kwamen niet van het Rijksdomein maar van de andere kant. Uit de wei.

Een ingehouden gesnuif.

Een schurend geluid.

Pas toen het portier dichtklapte, draaide hij zijn hals een kwartslag. Daarna volgde zijn romp. Hij keek naar de Fiat, waar Plehier ineengedoken achter het stuur zat, met zijn hoofd op zijn handen. Zijn schouders schokten. Hij gooide iets op de achterbank. Iets groens. Een parka. Daarna iets wits. Het laken. De Uno accelereerde bruusk. De banden zochten grip in het natte gras. De auto schoof de veldweg op. Ingehouden spanning en opwindning, ze zochten een uitlaatklep maar hoewel elke vezel in zijn lichaam jeukte, wist de man zich te beheersen. Hij bleef geduldig wachten, totdat de rode achterlichten verdwenen waren. Nadat hij rustig tot honderd had geteld, maakte zijn schaduw zich los van de boomstam en hij liep naar de overkant van de landweg, waar hij ingespannen naar de grond tuurde, rustig langs de graskant lopend. Opeens hield hij halt. Zijn

hartritme versnelde. Platgetrapte grashalmen. Een heel duidelijk spoor. Hier was Plehier dus de wei ingelopen.

Hij volgde het spoor dat na een vijftiental meter steeds breder werd, alsof de last te zwaar was geworden en Plehier hem over de grond had gesleept.

Hij zag een heldere vlek. Duidelijk afgetekend in het gras. Hij ging nog een paar passen dichterbij, bleef staan, wreef in zijn ogen en staarde dan, minutenlang, naar de naakte rug. De snijdende wind leek hem niet te deren. Het was alsof hij een visioen had. Een *déjà vu*. Het hoge natte gras, het bleke vlees, de bommenrij met haar dreigende schaduwen, de positie van het lichaam. Het heldere maanlicht. Er voer een schok van herkenning door zijn lichaam. Hij had dit niet gewild. Het enige dat hij wilde was afrekenen met het verleden. Al de smeerlappen die hem een hak hadden gezet met gelijke munt terugbetalen. Maar dit was anders. Alles, de hele setting, ze klopte. Tot in het kleinste detail. Dat het zo was gelopen. Dat kon geen toeval meer zijn. Hij keek omhoog. Het was opgehouden met regenen. Hij hief zijn handen en staarde naar de donkere hemel. In God had hij nooit geloofd maar nu twijfelde hij. Hij begon te beven en te hijgen. Nadat hij zijn ademhaling onder controle had en een na een zijn vingerkootjes liet kraken, vond hij zijn zelfbeheersing terug. Er kwam een vastberaden trek om zijn mond. Nu was er geen weg meer terug. Boeten zouden ze. Allemaal! Het gras ritselde toen hij zich omdraaide en heel rustig naar zijn auto liep.

Het kofferslot klikte. Hij trok de bodemklep open. Zijn verkleumde vingers gleden over het rubber van zijn reserve wiel en vonden wat ze zochten. Een opgerolde lap katoen. Er zat iets in. Langwerpig en hard. Hij keerde op zijn stappen terug en rolde de doek open. Omzichtig en traag, alsof de inhoud heel kostbaar was. Instinctmatig versnelde hij

zijn pas. Hij begon te lopen. Totdat hij hijgend bleef staan. Toen hij zich bukte, kraakten zijn knieën, alsof hij op een dorre tak had getrapt. Hij hoorde het niet. Het kon hem niet deren. Niets kon hem nog deren. Hij was een en al concentratie.

Het bloed was nog vers. Het glansde in het prille daglicht. Wat meteen in het oog sprong, was de diepe snede in de hals, alsof iemand geprobeerd had het hoofd van het lichaam te scheiden maar zijn pogingen voortijdig had gestaakt.

De blonde jongeman, hooguit twintig, was op zijn doorweekte slip na naakt. Hij lag op zijn buik. Zijn bleke huid contrasteerde met het gras. Zijn rug was overdekt met sproeten en steekwonden en op zijn rechterschouderblad was een stuk vlees weggesneden. Zijn op zijn rug gekruiste armen waren vastgesnoerd met brede stroken plastic tape. De rechterkuit was opengehakt, lukraak; wild en onbeheerst zoals een kind zijn mislukte tekening zou vernietigen door er met zijn potlood over te krassen. Gefrustreerd tot in het diepste van zijn ziel. Om uiteindelijk te bedaren en opnieuw te beginnen. Met nieuwe moed.

Die laatste gedachte boezemde Schele Pierre Vindevogel nog het meeste angst in. Hij haalde een etui uit zijn zak. Met een pincet trok hij een haarpluk tussen de verstijfde vingers uit.

Vindevogel keek naar het jonge gezicht. Het blonde piekhaar, de wipneus, de sproeten. Er ging een schok van herkenning door hem heen. Hij kende deze jongeman. Hij had hem al eens ontmoet. Dat wist hij zeker. Ergens in Mechelen. Hoe hij zijn hersenen ook pijnigde, hij kon zich niet herinneren waar, hoe of wanneer.

‘Ze hebben hem niet lang geleden gedumpt’, zei Vanderkuylen mat. Vindevogel keek over zijn schouder. Hij leek door zijn collega heen te kijken, zijn blik strak op de overkant van de veldweg, waar het gras met een bruuske glooiing overging in een dichte bebossing.

‘Waarom hier? Waarom niet aan de overkant’, klonk het monotoon.

Vanderkuylen beet op zijn lip. Hij kon zo voor de vuist weg geen zinnig antwoord bedenken. Er zat iets groens tussen zijn konijntanden, zag Schele Pierre. Alsof hij van het malse gras had gesmuld. Elke ochtend, Vanderkuylen naakt, enthousiast huppelend in het bedauwde gras, laveloos grazend. Schele Pierre Vindevogel sloot de ogen en verjoeg de ongepaste associatie.

‘Omdat hij wilde dat het lijk gevonden werd?’

Het klonk als een vraag maar zonder overtuiging. Pierre, een oude rot in het vak, schudde nee, al wist hij niet meteen waarom.

Vanderkuylen zette een pas opzij om het lijk beter te kunnen zien.

‘Weg.’

‘Wat?’

‘Ga daar weg, huppeldepup. Ik wil niet dat er voetsporen beschadigd worden. We wachten op de technische ploeg.’

Pierre loenste nog een keer naar de naakte rug en huiverde. Hij probeerde de kou uit zijn knoken te kloppen en trok Vanderkuylen mee bij de schouder. Naar de combi, die met draaiende motor op de onverharde weg stond en waarin het lekker warm was.

Het meisje zat met de handen in het haar. Ze staarde door het raam naar haar fiets, die een eind verderop tegen een boom stond.

‘Juffrouw?’

‘Ja.’

‘Wat kwam je hier doen?’

De bruine ogen keken naar Schele Pierre, die wel nooit een ereprijs voor tact en diplomatie zou behalen. Het waren de ogen van een opgeschrikte hinde.

‘Ik ging naar school.’

Vindevogel, diplomaat noch ochtendmens, schraapte de keel. Hij keek het meisje aan. Een zuiders type. Ze was nog heel jong maar haar volle wenkbrauwen, die bijna één doorlopende lijn vormden, gaven haar gezicht meer maturiteit.

‘Ben je bij het lichaam geweest?’

Hoewel die woorden tegelijkertijd zacht en stug maar vooral kunstmatig klonken, voelde het meisje dat de morsige man voor haar, die zijn stemtimbre probeerde te verzachten, het goed met haar voorhad. Het gaf haar een beetje moed.

‘Nee. Ik zag het liggen van op de weg.’

Schele Pierre keek eerst door het beslagen raam en daarna naar het meisje. Argwanend. Aan de telefoon had ze gezegd dat er een lijk lag.

‘Hoe wist je dat die jongen dood was?’

‘Hij bewoog niet.’

‘Waarom ben je niet gaan kijken?’

‘Omdat... het nog donker was.’ Ze rilde. ‘Omdat ik bang ben.’

Pierre legde zijn hand op haar schouder en streelde over haar rug. Ze had in haar jonge leven waarschijnlijk nog nooit een dode gezien. Ze geloofde nog niet in de dood. Daar was ze te jong voor. De dood, die voor hem een evidentie was. Een bijna dagelijkse routine. Routine. Pierre kreeg het warm en koud tegelijkertijd en bij zijn volgende vraag dacht hij aan het verse bloed. Hij schakelde over op zijn Lamme-Goedzakstem.

‘Rustig, kindje. Rustig. Hoe lang heb je hier staan wachten?’

‘Een halfuur. Denk ik. Totdat jullie er waren.’

Pierre knikte begripvol.

‘Dat was heel dapper. Heb je hier iemand gezien in de buurt?’

Het meisje knikte nee. Ze haalde haar blitse gsm uit haar jaszak en keek de rechercheur met vragende ogen aan.

‘Laat maar. We brengen je naar huis.’

Ze borg het toestelletje weer op. Pierre probeerde iets opbeurends te verzinnen maar kreeg de tijd niet. Plots was het afgelopen met de relatieve rust. Ze kwamen van overal. Eerst een lijkwagen. Dan twee overvalwagens. Snel naderend gegrom van nog meer voertuigen. Drie personenwagens. Vindevogels adem stokte en terwijl hij een grote slok nam, hield hij de heupflacon verborgen in zijn handpalm. De alcohol zette zijn keel in vuur en vlam. Hij nam nog een slok en keek naar Vanderkuyl en, ochtendmens en sportieveling in hart en nieren, die met een zure grimas zijn afkeuring onderstreepte.

De eerste auto stopte. Het waren de jongens van het lab. Jonge honden; drie stuks. Ze stapten uit. Bijna simultaan met de opgetrommelde agenten.

‘We hebben het moordwapen niet gevonden’, riep Pierre de eerste, een blozende twintiger, toe. Hij hoorde het amper. Keek geconcentreerd naar de grond. Erop lettend geen sporen te vernietigen. De tweede, aan zijn lichaams taal te herkennen als de chef van het groepje, gaf Pierre een hand. Argwaan in zijn grijze ogen.

‘De Prins. Technische.’

Schele Pierre gaf hem een plastic zakje met rode druksluiting.

‘Dat stak tussen de vingers van zijn rechterhand.’

De mond en de ogen van De Prins gingen gelijktijdig open.

‘Anders was het misschien weggewaaid. Door de wind.’

‘Hebben jullie...’

‘Nee. We hebben de boel niet omgewoeld. Wij niet’, klonk het bits terwijl Schele Pierre naar de twee personen-wagens loerde die bumper aan bumper kwamen aangestoven, alsof ze raceten op leven en dood.

De eerste, een grijze Toyota Starlet, spuwde drie journalisten uit. Nu kon het circus pas echt beginnen.

‘Jef! Laat die straatflikken een cordon vormen. En hou ze verdomme op afstand.’ Pierre greep de officier bij de arm. Hij telde de koppen. Drie jongens van de technische, de lijkschouwer, vijf straatflikken en zeven journalisten ondertussen. ‘Ik vraag versterking, zodat jullie ongestoord een voetsurveillance kunnen doen.’

De officier knikte goedkeurend en liep zijn collega’s achterna. Hij trok zijn dokterstas al open. ‘Maak eerst gauw de foto’s’, schreeuwde Pierre hem nog na. De eerste lampen flitsten. Telelenzen focusten. Pierre liep naar de lijkwagen, waar een slungelachtige jongeman, keurig in het zwart, wat onwennig stond toe te kijken. Hoogstwaarschijnlijk een bediende van de lijkschouwer.

‘Dek het lijk af voor je het vervoert. Als die jongens van de technische klaar zijn met hun foto’s.’ De jongeman knikte. Hij tikte op de ruit van de lijkwagen. Pierre zag hoe Vanderkuylen, die op zijn hakken nerveus heen en weer wipte, hardhandig een journalist achteruit duwde.

‘Jef! Als die smeerlappen dichterbij komen, arresteer je ze.’ Vanderkuylen, van twee kanten belaagd, hief hulpeloos de schouders.

‘Sla dan op hun smoel!’ schreeuwde Vindevogel en terwijl hij vastberaden in de richting van de opdringerige

meute liep en lukraak een fotograaf tegen de schouder stompde, zag hij het meisje. Ze sloeg angstig de ogen neer. Pierre bleef staan. Hij blies alle lucht uit zijn longen, trok de heupflacon uit zijn achterzak en nam nog een slok. De beste remedie om zijn kater te mollen. Hij wreef over zijn knokkels en keek in de woeste ogen van de fotograaf, naast hem, op de grond, zijn fototoestel. Hier kwamen brokken van. De vuistslag zoefde in het ijle.

‘Het servies is van Chinees porselein en het zesenzestigdelige bestek van sterlingzilver.’

Bij het horen van deze woorden, uitgesproken zonder enige vleug van emotie, droomde Dirk Deleu weg door het raam. De bemiddelaar zag of hoorde hij niet meer. Zijn gedachten gingen terug in de tijd. Hij zag zichzelf. En Barbara. En hij beseftte dat ook Barbara ontzettend veel van zijn grootmoeder zaliger had gehouden. Hoewel ze destijds oude rommel verfoeide, had ze geen kik gegeven toen moeke met haar gulle hart haar dierbaarste bezit had weggeschonken. Dezelfde Barbara, die nu, zovele jaren later, een prop wegslikte bij het verteren van ongetwijfeld dezelfde herinnering. Uiteindelijk was het protserige servies ergens in de catacomben van hun huis verzeild geraakt. Ze hadden het nooit gebruikt. Of ja, toch wel. Een keer, toen moeke op bezoek kwam. Uren hadden ze naar het servies gezocht, aan één stuk door ruziënd. Deleu glimlachte en maakte een afwerend gebaar.

‘Mijn vrouw. Ze mag alles hebben.’

De bemiddelaar, een schrale man met een kleurloos colbert, ogenschijnlijk uit een vorige eeuw, keek hem verbaasd aan. Hij zette zijn bril af en wreef met een hoekig gebaar in zijn ogen.

‘Pardon?’